

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 35/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Silviou Kollárovou, Štúrova 29, Levoča, proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 12/2020 v rámci vybavenia žiadosti sťažovateľky z 2. marca 2021 o zaslanie zápisnice z verejného zasadnutia, ktoré sa konalo 23. februára 2021, ako aj o zaslanie zvukovej nahrávky z tohto verejného zasadnutia takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 12/2020 v rámci vybavenia žiadosti sťažovateľky z 2. marca 2021 o zaslanie zápisnice z verejného zasadnutia, ktoré sa konalo 23. februára 2021, ako aj o zaslanie zvukovej nahrávky z tohto verejného zasadnutia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, a zároveň si uplatňuje finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Dňa 5. marca 2021 bola krajskému súdu doručená žiadosť sťažovateľky o zaslanie zápisnice z verejného zasadnutia, ktoré sa konalo 23. februára 2021, ako aj o zaslanie zvukovej nahrávky z tohto verejného zasadnutia, a to na adresu sídla advokátskej kancelárie právnej zástupkyne

sťažovateľky. Krajský súd 8. marca 2021 zaslal na emailovú adresu právnej zástupkyne sťažovateľky (uvedenú na stránke <www.sak.sk>) zaheslovanú zápisnicu z požadovaného verejného zasadnutia, pričom zároveň zopakoval, čo sťažovateľke oznámil už predseda senátu po ukončení verejného zasadnutia, a to, že zvuková nahrávka na predmetnom verejnom zasadnutí nebola vyhotovená, pretože podľa § 61a zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) sa zvukový záznam vyhotovuje len v rozsahu, na ktorom sa na verejnom zasadnutí vykonáva dokazovanie (na predmetnom verejnom zasadnutí boli prednesené záverečné reči a posledné slovo, pozn.). Druhou emailovou správou v rovnaký deň zaslal krajský súd právnej zástupkyne sťažovateľky heslo k otvoreniu skôr zaslanej zápisnice.

3. Sťažovateľka následne 25. marca 2021 podala na krajskom súde odvolanie, pretože sa domnievala, že krajský súd podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) konkludentne vydal rozhodnutie, ktorým jej odmietol poskytnúť požadovanú zápisnicu a tiež jej nahrávku.

4. Listom predsedníčky krajského súdu č. k. 1 SprI 36/2021 z 3. mája 2021 krajský súd poukázal na to, že žiadosť sťažovateľky o zaslanie zápisnice z verejného zasadnutia, ktoré sa konalo 23. februára 2021, bola riadne vybavená. Okrem toho krajský súd poukázal, že ak nebol dodržaný sťažovateľkou požadovaný spôsob zaslania predmetnej zápisnice (zaslanie v listinnej podobe), toto v konečnom dôsledku nemá vplyv na okolnosť, či došlo k porušeniu jej práva na prístup k informáciám zo spisu.

5. Sťažovateľka videla v už uvedenom postupe krajského súdu porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, a preto podala ústavnú sťažnosť.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti ťažko zrozumiteľným spôsobom konštatuje, že krajský súd nepostupoval podľa ustanovení zákona o slobode informácií. Ďalej namieta, že jej nezaslal zápisnicu z verejného zasadnutia, ktoré sa konalo 23. februára 2021, a ani zvukový záznam tohto verejného zasadnutia. Okrem toho uvádza, že predseda senátu krajského súdu na verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo 23. februára 2021, neustále skákal do reči sťažovateľke ako obžalovanej, ako aj jej právnej zástupkyne, pričom neskákal do reči prokurátorky a ani zástupkyne poškodenej strany.

7. V už uvedených okolnostiach sťažovateľka identifikovala porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) v rámci vybavenia žiadosti sťažovateľky z 2. marca 2021 o zaslanie zápisnice z verejného zasadnutia, ktoré sa konalo

23. februára 2021, ako aj o zaslanie zvukovej nahrávky z tohto verejného zasadnutia, a to v odvolacom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 2 To 12/2020.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

K neprípustnosti:

10. Ústavný súd v prvom rade úplne súhlasí s hodnotením krajského súdu, ktorý uviedol, že žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Práva a povinnosti účastníka konania, resp. jeho právneho zástupcu upravujú procesné kódexy (v tomto prípade Trestný poriadok), ktoré dávajú širší rozsah práv ako zákon o slobode informácií, ktorý voči takýmto kódexom pôsobí iba ako *lex generalis*, a preto bol správny postup krajského súdu, ktorý postupoval pri vybavovaní predmetnej žiadosti sťažovateľky (o zaslanie zápisnice z verejného zasadnutia) podľa Trestného poriadku, a nie podľa zákona o slobode informácií, pretože predmetná žiadosť sťažovateľky nemala právny základ v ustanoveniach zákona o slobode informácií.

11. Ústavný súd v druhom rade konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces nie je potenciálne porušenie povinností podľa zákona o slobode informácií, a to ani v prípade, ak by povinnou osobou bol všeobecný súd. V prípade sťažovateľky prichádzalo vo vzťahu k ňou označeným základným právam do úvahy iba porušenie jej procesných práv v odvolacom konaní, ktoré možno podradiť iba pod finálne rozhodnutie v tomto odvolacom konaní (t. j. nie postup, ktorému sťažovateľka nesprávne vytýkala porušenie ustanovení zákona o slobode informácií). Sťažovateľka ale svojou ústavnou sťažnosťou nenapadla konečné rozhodnutie v odvolacom konaní, resp. z jej ústavnej sťažnosti ani nie je zrejmé, či toto konečné rozhodnutie v odvolacom konaní bolo už vydané (a eventuálne ani to, či proti nemu podala mimoriadny opravný prostriedok).

12. Ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 55 zákona o ústavnom súde (neprípustnosť návrhu na začatie konania).

K zjavnej neopodstatnenosti:

13. Napokon v treťom rade ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkina žiadosť o zaslanie zápisnice bola podľa tvrdení krajského súdu (vyplývajúcich z príloh ústavnej sťažnosti predloženej samotnou sťažovateľkou, pozn.) riadne vybavená. Sťažovateľkou požadovaná zápisnica mala byť zaslaná jej právnej zástupkyňi elektronicky, čo ale sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nerefletovala. Čo sa týka sťažovateľkou požadovaného zvukového záznamu, krajský súd sa sťažovateľke opakovane snažil vysvetliť, že tento nebol vyhotovený (v súlade s § 61a Trestného poriadku, pozn.), preto ho objektívne nebolo možné sprístupniť. Ale aj túto okolnosť sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti ignorovala. Vzhľadom na tieto okolnosti nedáva ústavná sťažnosť sťažovateľky žiadny logický a ani právny zmysel.

14. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

15. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti (body 10 – 12 odôvodnenia) odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú a v časti (body 13, 14 odôvodnenia) podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ako ich špecifikovala vo svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu